

Σοφία Βέμπο η Ελληνική φωνή ης πραγματικής αντίστασης.

Σοφία Βέμπο, ένα όνομα - σύμβολο μιας εποχής δύσκολης για την πατρίδα. Μιας εποχής κατά την οποία τα παιδιά της Ελλάδας έπρεπε με αγώνα και αίμα να υπερασπιστούν την μακραίωνη Ιστορία του τόπου και την Ελευθερία και την Δημοκρατία σε Ελλάδα και Ευρώπη.

Σε αυτή την δύσκολη εποχή η Σοφία Βέμπο έδωσε αγωνιστικό παρόν. Δεν φυγομάχησε, αλλά, πολέμησε. Δεν κρύφτηκε, αλλά, φανερά αγωνιζόταν. Για την Ελλάδα. Για τον κόσμο ολόκληρο.

Ας πάρουμε τα γεγονότα από την αρχή. Η Σοφία γεννήθηκε τον Φεβρουάριο του έτους 1910 εις την Καλλίπολη της Ανατολικής Θράκης . Από μικρή σε ηλικία, μέσω Κωνσταντινούπολης, με την ανταλλαγή των πληθυσμών το 1914, έφθασε εις την Τσαριτσάνη της Λάρισας, το χωριό του πατέρα της, και από εκεί εις τον Βόλο, όπου οι γονείς της δούλευαν ως καπνεργάτες. Τελειώνοντας το Γυμνάσιο για να βοηθήσει οικονομικά την οικογένεια, η οποία είχε άλλα τρία παιδιά, άρχισε να δουλεύει.

Τον Σεπτέμβριο του 1933 ο αδελφός της Γιώργος πήγε εις την Θεσσαλονίκη για σπουδές και για δουλειά. Επειδή δεν είχαν νέα του η Σοφία με την κιθάρα της πήρε το πλοίο της γραμμής για να πάει εις την Θεσσαλονίκη. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού αρχίζει να παίζει την κιθάρα της και να τραγουδά. Οι επιβάτες ενθουσιάζονται και χειροκροτούν. Την πλησιάζει ο καλοντυμένος κύριος Κωνσταντίνος Τσίμπας, ο οποίος της προτείνει να ασχοληθεί με το τραγούδι. Με τη σύμφωνη γνώμη του αδελφού της Γεωργίου δέχεται την πρόταση του κυρίου και υπογράφει το πρώτο συμβόλαιο. 13 Οκτωβρίου 1933. Η πρώτη δημόσια εμφάνιση της Βέμπο ως τραγουδίστριας , η οποία καταχειροκροτήθηκε. Εις την συνέχεια ο Τσίμπας, ο οποίος είναι άνθρωπος που ασχολείται με την εύρεση εργασίας σε καλλιτέχνες πείθει Αθηναίους επιχειρηματίες του χώρου να προσλάβουν την Σοφία.

Το πρώτο συμβόλαιο υπογράφει με τον θεατρικό επιχειρηματία του θεάτρου “ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ” Φώτη Σαμαρτζή με μηνιαίο μισθό 14.000 δραχμές τον μήνα, ποσό πολύ μεγάλο για την εποχή. Η Βέμπο ζήτησε από τη Λόλα Βώττη η οποία ήταν η μουσικοσυνθέτρια του θεάτρου να της γράψει ένα τσιγγάνικο τραγούδι. Έτσι γεννήθηκε το πρώτο της τραγούδι το “Όμορφη Τσιγγάνα”. 25 Οκτωβρίου 1933 είναι η πρεμιέρα

της θεατρικής παράστασης και το τραγούδι της Σοφίας ενθουσιάζει το κοινό, το οποίο την αναγκάζει να το τραγουδήσει 4 φορές. Η Βέμπο από την αφάνεια έρχεται εις την επιφάνεια.

Η δισκογραφική εταιρεία Columbia ενδιαφέρθηκε να συνεργαστεί μαζί της για το τραγούδι “Μη ζητάς φιλιά” των Ντ’ Αντζελίς – Πωλ Νορ. Ο καλλιτεχνικός διευθυντής της εταιρείας ήταν ανένδοτος. Τελικά το τραγούδι κυκλοφόρησε από την PARLOPHONE και σημείωσε τεράστια επιτυχία. Μετά από αυτό ο καλλιτεχνικός διευθυντής της Columbia επισκέπτεται την Σοφία και υπογράφουν συμβόλαιο συνεργασίας, το οποίο η Βέμπο τήρησε μέχρι το τέλος της ζωής της. Η περίοδος 1933 έως 1940 είναι πολύ καλή περίοδος για την Σοφία τραγουδώντας μεγάλες και αξέχαστες επιτυχίες.

Η έλευση του 1940 βρίσκει την Σοφία εις την πρώτη γραμμή. Προσπαθεί να διασκεδάσει τον ανήσυχο λαό με τραγούδια και θεατρικές παραστάσεις, οι οποίες σημειώνουν επιτυχία.

28 Οκτωβρίου 1940, ώρα 10:00 π.μ. ο ραδιοφωνικός σταθμός Αθηνών διακόπτει το πρόγραμμά του και ο εκφωνητής μεταδίδει το πρώτο έκτακτο ανακοινωθέν του Γενικού Ελληνικού Στρατηγείου. Ο Κώστας Σταυρόπουλος, εκφωνεί ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ. Το γλέντι του πολέμου αρχίζει, όλος ο κόσμος ξεχύνεται εις τους δρόμους αποφασισμένος να υπερασπιστεί τα πάτρια εδάφη, την Ελευθερία του, την Δημοκρατία και την Ορθοδοξία. Όλος ο Λαός μια γροθιά ενωμένος απέναντι εις τον εισβολέα. Τα θέατρα αλλάζουν τα προγράμματά τους και ανεβάζουν επιθεωρήσεις για να εμψυχώσουν τους φαντάρους που πολεμούν, τη μάνα που έδωσε την ευχή της εις τον υιό της να πάει εις το μέτωπο, την σύζυγο η οποία ξεπροβόδησε τον σύζυγο για το πεδίο της μάχης υπέρ πατρίδας και ελευθερίας. Όλοι δίνουν τον καλύτερο εαυτό τους. Όπως έλεγε ο Αλέκος Σακελάριος πρωταγωνίστρια ήταν η Σοφία Βέμπο.

Πληροφορήθηκε η Βέμπο ότι ο Μίμης Τραϊφόρος γράφει ωραίους στίχους και του ζήτησε να γράψει ένα τραγούδι πάνω στη μουσική της «Ζέχρα» του Μ. Σουγιούλ. Πράγματι ο Τραϊφόρος εις την διάρκεια της θεατρικής παράστασης γράφει το τραγούδι «Της Ελλάδος τα παιδιά». Το τραγούδι αυτό ήταν η αιτία να αγαπηθούνε και μετά από χρόνια, το 1957, να παντρευτούνε. Διαβάζοντας το τραγούδι η Βέμπο θεώρησε ότι οι τελευταίοι στίχοι ήταν σκληροί και ο Τραϊφόρος τους άλλαξε. Οι

στίχοι λέγανε «Αν δεν' ρθήτε νικηταί, να μην έρθετε ποτέ». Οι στίχοι αυτοί έγιναν «Με της Νίκης τα κλαδιά, σας προσμένουμε παιδιά». Το ίδιο βράδυ η Σοφία το τραγουδά μέσα από το χαρτί. Το κοινό ενθουσιάζεται. Παραληρεί. Γεννιέται μια τεράστια επιτυχία. Μια βόμβα ενθουσιασμού και πατριωτισμού. Ο μαχόμενος ελληνισμός αντλεί δύναμη και κουράγιο. Τονωτική ένεση ελληνικότητας και πατριωτισμού. Το θέατρο κάθε βράδυ ασφυκτικά γεμάτο. Οι μισές εισπράξεις της βραδιάς διατίθενται για τον εθνικό αγώνα.

Κάθε βράδυ η Βέμπο με τον Μένιο Μανωλιτσάκη στο ακορντεόν και τη Μαρίκα Κοτοπούλη, που την παρουσίαζε, γυρίζουν όλα τα θέατρα διακόπτοντας την παράσταση, προκειμένου να μαζέψουν χρήματα για το σύλλογο "Η Φανέλα του Στρατιώτη". Ο ραδιοφωνικός σταθμός Αθηνών την κάλεσε και της ζήτησε συνεργασία παραχωρώντας της μια ώρα την ημέρα να τραγουδά ζωντανά με το συγκρότημά της. Έτσι η Βέμπο δημιούργησε μια μικρή ορχήστρα με τον Μοσχούτη στο πιάνο, Μένιο Μανωλιτσάκη στο ακορντεόν και Αβατάγγελο στο βιολί, τον Τραϊφόρο κονφερασιέ και την αδελφή της Αλίκη. Με αυτή τη μικρή ορχήστρα γύριζε κάθε μέρα από νοσοκομείο σε νοσοκομείο για να ψυχαγωγεί τους τραυματίες που επέστρεφαν από το μέτωπο. Οι Γερμανοί μπήκαν στην έρημη Αθήνα στις 27 Απριλίου του 1941, ενώ η Βέμπο τραγουδούσε ζωντανά από το ραδιοφωνικό σταθμό του Ζάππειου. Κάποια στιγμή το τραγούδι της σταμάτησε και η φωνή του εκφωνητή Κώστα Σταυρόπουλου ακούστηκε βροντώδης να μεταδίδει το τελευταίο μήνυμα. Η Βέμπο γίνεται στόχος των Ιταλογερμανών. Ήταν λογικό και αναμενόμενο. Είναι η φωνή της πραγματικής εθνικής αντίστασης

Την γρονθοκοπούν ένα βράδυ που γυρίζει εις το σπίτι της, μπλε πολυκατοικία εις τα Εξάρχεια, τη φυλακίζουν εις τις φυλακές Αβέρωφ, της αφαιρούν την άδεια ασκήσεως επαγγέλματος, (κάποια στιγμή αργότερα της την επέστρεψαν) . Θα μπουκ και εις τη δισκογραφική εταιρεία Columbia και θα καταστρέψουν όλες τις μήτρες των τραγουδιών της. Η εταιρεία θα κλείσει και θα επαναλειτουργήσει μετά την κατοχή.

Η ζωή της κινδυνεύει. Με τη βοήθεια των ελληνικών μυστικών υπηρεσιών (αρχηγός των οποίων ήταν ο ταγματάρχης Ι. Τσιγάντε), σε συνεργασία με τον Άγγελο Έμπερτ (διοικητή της Ασφάλειας Αθηνών,

πατέρα του Μιλτιάδη Έβερτ) και το Αγγλικό Επιτελείο Μέσης Ανατολής, οργανώνεται η απόδρασή της στη Μ. Ανατολή, όπου ήδη έχει αρχίσει να γεννιέται ο πυρήνας μιας ελεύθερης Ελλάδας. Μαζί της φυγαδεύεται κι ο αδελφός της Γεώργιος.

Στις 8 Οκτωβρίου 1942, η Σοφία μαζί με τον αδελφό της, φορώντας παλιόρουχα, μπαίνουν σ' ένα καϊκι εις την Κύμη Ευβοίας και φυγαδεύονται εις τη Μέση Ανατολή. Η Σοφία είναι ντυμένη καλογριά κι έχει πλαστή ταυτότητα με τ' όνομα Σοφία Βαμβέτσου. Ύστερα από ένα περιπετειώδες ταξίδι, που κρατάει σχεδόν ένα μήνα, φθάνουν στα παράλια της Τουρκίας και συνεχίζουν για Συρία (Χαλέπι, Δαμασκό) Παλαιστίνη, Αίγυπτο.

Ο αντίλαλος των τραγουδιών της Βέμπο, γεμάτα Ελλάδα και πατριωτισμό, μεταφέρεται από τα ελληνικά βουνά εις την Μέση Ανατολή. Διασκεδάζει και εμψυχώνει τους Έλληνες φαντάρους και τους συμμάχους. Πάνω σ' ένα τζιπ διασχίζει αποστάσεις κι ερήμους κάνοντας αμέτρητες φορές τον γύρο της Συρίας, Παλαιστίνης και Αιγύπτου. Η λέξη «κούραση» δεν υπάρχει εις το λεξιλόγιό της.

Σε 20.000 λίρες υπολογίζονται οι προσφορές της για τη “Νίκη” στη Μ. Ανατολή (“Εθνικός Κήρυξ” Ν. Υόρκης, Σάββατο 3 Μαΐου 1947), ποσό τεράστιο για την εποχή. Προσφέρει συνέχεια, σε οικογένειες φαντάρων, σε θύματα κατοχής, σε ανάπηρους πολέμου, σε ορφανοτροφεία (Σπετσοπούλειο, Κανισκάρειο) σε πρόσφυγες, εις τον Ερυθρό Σταυρό. Έως το Φεβρουάριο του 1946, λοιπόν, είναι εις την Αίγυπτο.

Ο πόλεμος έχει πια τελειώσει και η Βέμπο αποχαιρετά την Αίγυπτο μέσα σε μια ατμόσφαιρα μεγάλης συγκίνησης ύστερα από τη λατρεία που της χάρισε το κοινό της, αλλά και ευτυχισμένη που θα γύριζε εις την πατρίδα της. Φθάνει εις τον Πειραιά 16 Φεβρουαρίου του 1946, με το σημαιοστολισμένο αντιτορπιλικό “ΚΡΗΤΗ”. Στο επόμενο διάστημα ως το τέλος του 1946 η Βέμπο από τη σκηνή του θεάτρου “ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ” θα λανσάρει τη μεγάλη επιτυχία της «Κάνε κουράγιο Ελλάδα μου» σε μουσική Λεό Ραπίτη και στίχους Μίμη Τραϊφόρου. Η επιθεώρηση ήταν γεμάτη εθνικό παλμό, με συγγραφείς Τραϊφόρο-Βασιλειάδη και μουσική του Λεό Ραπίτη και εξέφραζε το παράπονο της χώρας για την αδικία που της είχαν κάνει οι μεγάλοι εις την μοιρασιά στέλνοντας το μήνυμα της συμφιλίωσης προς όλους τους Έλληνες.

Την περίοδο αυτή ο αδελφός της Γεώργιος την πείθει να πάνε για περιοδεία εις την Αμερική, παρά τις σφοδρές αντιδράσεις του Τραϊφόρου. Εκεί γνωρίζει τεράστια επιτυχία. Έλληνες και Αμερικανοί τρέχουν να τη γνωρίσουν και να την ακούσουν από κοντά. Την είχαν “γνωρίσει” από τους δίσκους της, τώρα είναι μπροστά τους η φωνή της Ελλάδας, η φωνή της αντίστασης.

Επιστρέφοντας από την Αμερική οργάνωσε περιοδείες για να συγκεντρώσει χρήματα για να αποκτήσει δικό της θέατρο. Η πρεμιέρα στο θέατρο “ΒΕΜΠΟ” δόθηκε στις 18 Ιουνίου του 1950. Ανέβασε την επιθεώρηση «Βίρα τις Άγκυρες» και συγγραφείς ήταν οι Μίμης Τραϊφόρος και Γιώργος Γιαννακόπουλος.

Συμμετείχε εις το έργο του Κακογιάννη, «Στέλλα». Όταν “πέφτουν” τα ονόματα το μόνο όνομα που το μέγεθος των γραμμάτων του είναι ίδιο με εκείνο της πρωταγωνίστριας Μελίνας Μερκούρη είναι της Σοφίας Βέμπο.

Το Νοέμβριο του 1973 την τραγική βραδιά του Πολυτεχνείου, το σπίτι της, εις την οδό Στουρνάρα εκατό μέτρα από τα γεγονότα, έγινε καταφύγιο για δεκάδες νέους τραυματισμένους. Το πρωί που οι αστυνομικοί κτύπησαν την πόρτα της τη ρώτησαν αν είχε φιλοξενήσει κόσμο εις το σπίτι της. Τους απαντά «Βεβαίως και φιλοξένησα. Κι εσείς αν μου χτυπούσατε την πόρτα τρέμοντας από φόβο και με σπασμένα κεφάλια το ίδιο θα έκανα!!». Με απόλυτη ασφάλεια έφυγαν αργότερα για τα σπίτια τους όλοι οι φιλοξενούμενοί της.

Μετοίκησε εις τη ζώνη των αθανάτων στις 11 Μαρτίου του 1978, ήσυχη για το ότι έκανε το χρέος της απέναντι εις την Πατρίδα της, εις την οποία μόνο έδωσε.

«Όσο μεγάλωνα τόσο γινόταν συνείδησις μέσα μου ο προορισμός της ζωής μου. Και προορισμός μου επίστευα πως ήταν να παντρευτώ και να δημιουργήσω δική μου οικογένεια. Εάν μου έλεγαν τότε ότι το 1947 θα ήμουν ανύπανδρη και θα είχα ως επάγγελμα να λέω τραγούδια στο θέατρο, ομολογώ πως θα εθύμωνα πολύ και ίσως έβαζα τα κλάματα. Στο σπίτι μου επίστευαν και με edίδασκαν ότι έπρεπε να γίνω μια καλή νοικοκυρά, μια τρυφερή σύζυγος και μια στοργική μητέρα», γράφει εις την αυτοβιογραφία της, η οποία δημοσιεύτηκε από την

Πέμπτη 15 Μαΐου ως το Σάββατο 25 Ιουλίου 1947, όταν βρισκόταν σε περιοδεία στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Αυτά πίστευε, αυτά ονειρευότανε. Άλλες οι βουλές του Κυρίου. Κέρδισε την κοσμική αθανασία. Και μια καλή θέση εις την Ιστορία.

Αυτή εν συντομία η ζωή της Σοφίας Βέμπο το πατρικό όνομα ήταν Μπέμπου και το άλλαξε, νόμιμα, σε Βέμπο ,όπως την αποκαλούσαν οι θαυμαστές της.

Σημείωση: Πηγή των κειμένων είναι τα βιβλία του επίσημου βιογράφου της Ανδρέα Μαμάη, «Σοφία Βέμπο η φωνή της Ελλάδας», των εκδόσεων ΚΕΔΡΟΣ, και το λεύκωμα «ΒΕΜΠΟ» των εκδόσεων ΠΑΤΑΚΗ ων. Κάποιες αναφορές εις το κείμενο είναι από το λεύκωμα της Κατερίνας Κ. Πετρίδου «Σοφία Βέμπο».

Κλείνω το μικρό αυτό “μνημόσυνο” με τους στίχους του τραγουδιού “Παιδιά, της Ελλάδας παιδιά”

Μεσ’ τους δρόμους τριγυρνάνε οι μανάδες και κοιτάνε ν’ αντικρίσουνε,

τα παιδιά τους π’ ορκιστήκαν στο σταθμό όταν χωριστήκαν
να νικήσουνε.

Μα για ‘κείνους που ‘χουν φύγει και η δόξα τους τυλίγει, ας χαιρόμαστε,

και ποτέ καμιά ας μη κλάψει, κάθε πόνο της ας κάψει, κι ας ευχόμαστε:

Παιδιά, της Ελλάδος παιδιά, που σκληρά πολεμάτε πάνω στα βουνά,

παιδιά στη γλυκιά Παναγιά προσευχόμαστε όλες να ‘ρθετε ξανά.

Λέω σ’ όσες αγαπούνε και για κάποιον ξενυχτούνε και στενάζουνε,

πως η πίκρα κι η τρεμούλα σε μια τίμια Ελληνοπούλα, δεν ταιριάζουνε.

Ελληνίδες του Ζαλόγγου και της πόλης και του λόγγου και
Πλακιώτισσες,

όσο κι αν πικρά πονούμε, υπερήφανα ασκούμε σαν
Σουλιώτισσες.

Παιδιά, της Ελλάδος παιδιά, που σκληρά πολεμάτε πάνω στα
βουνά,

παιδιά στη γλυκιά Παναγιά προσευχόμαστε όλες να `ρθετε ξανά.

Με της νίκης τα κλαδιά, σας προσμένουμε παιδιά.

Μυργιώτης Παναγιώτης

Μαθηματικός

20230912

София Вембо, греческий голос реального сопротивления.

София Вембо , имя — символ тяжелого времени для страны. Эпоха, в которой детям Греции пришлось сражаться и проливать кровь, чтобы защитить многовековую историю этого места, а также свободу и демократию в Греции и Европе.

В это трудное время София Вембо проявила себя конкурентоспособно. Он не сражался, но он сражался —Он не прятался, но явно боролся. Для Греции. Для всего мира.

Давайте рассмотрим факты с самого начала. София родилась в феврале 1910 года в Галлиполи, Восточная Фракия. С ранних лет через Константинополь —при обмене населением в 1914 году, она прибыла в Царицани в Лариссе, селе своего отца, а оттуда в Волос, где ее родители работали табачниками. После окончания средней школы, чтобы материально поддержать семью, в которой было еще трое детей, он начал работать.

В сентябре 1933 года ее брат Гиоргос уехал в Салоники учиться и работать. Поскольку от него ничего не было вестей, София села на лайнер со своей гитарой и отправилась в Салоники. Во время поездки она начинает играть на гитаре и петь. Пассажиры ликуют и аплодируют. К ней подходит хорошо одетый господин Константинос Цимбас и предлагает ей заняться пением. С согласия брата Георгиу она принимает предложение джентльмена и подписывает первый контракт. 13 октября 1933 года. Первое публичное выступление Вембо как певицы, которое вызвало аплодисменты. Тогда Цимбас, человек, занимающийся поиском работы для художников, убеждает местных афинских бизнесменов нанять Софию.

Первый контракт он подписывает с театральным антрепренером театра «КЕНТРИКОН» Фотисом Самарцисом с ежемесячной зарплатой в 14 000 драхм в месяц, очень большая сумма для того времени. Вембо спросил Лолу Вотти, композитор театра, написал для нее цыганскую песню. Так родилась ее первая песня «Красивая цыганка». 25 октября 1933 года – премьера театрального представления и песня Софии волнует публику, что заставляет ее спеть ее 4 раза. Вембо выходит из неизвестности.

Звукозаписывающая компания Columbia была заинтересована в сотрудничестве с ней для песни «Don't Ask for Kisses» Д'Анджелиса — Пола Норра. Арт-директор компании был непреклонен. Песня была выпущена PARLOPHONE и имел огромный успех. После этого Софию посещает художественный руководитель «Колумбии», и они подписывают договор о сотрудничестве, который Вембо хранила до конца своей жизни. Период с 1933 по 1940 годы – очень удачный период для исполнения Софией великолепных и незабываемых хитов.

Наступление 1940 года застает Софию на передовой. Он пытается развлечь неугомонных людей песнями и пьесами, которые имеют успех.

28 октября 1940 года, время 10 часов утра. Афинская радиостанция прерывает свою программу, и диктор передает первое экстренное сообщение Главного греческого штаба. Костас Ставропулос делает СРОЧНОЕ ОБЪЯВЛЕНИЕ. Начинается праздник войны, весь мир выходит на улицы, полный решимости защитить

Родину, ее Свободу, Демократию и Православие. Весь Народ объединился в один кулак против захватчика. Театры меняют свои программы и поднимают рецензии, чтобы подбодрить сражающихся солдат, мать, пожелавшую своему сыну пойти на фронт, жену, которая подбадривала своего мужа на поле битвы за Родину и свободу. Каждый старается изо всех сил. Как рассказал Алексос Сакелариос, главной героиней была София Вембо .

Вембо сообщили , что Мимис Трайфорос пишет красивые тексты, и попросили его написать песню на музыку « Зехры » М. Соуюла . Действительно, Трайфорос во время театрального представления пишет песню «Дети Греции». Эта песня стала причиной того, что они полюбили друг друга и спустя годы, в 1957 году, поженились. Читая песню, Вембо подумал, что последний текст был резким, и Трайфорос изменил его. В тексте говорилось: «Если нет». ну давай же победители , никогда не приходите». Этими стихами стали «С ветвями Победы мы ждем вас, дети». В тот же вечер София поет это через газету. Публика в восторге. Он в бреду. Рождается огромный успех. Бомба энтузиазма и патриотизма. Борьба с эллинизмом требует силы и мужества. Стимулирующая прививка гречности и патриотизма. Каждый вечер театр удрушающе полон. Половина доходов от вечера пойдет на национальную гонку.

Каждый вечер Вембо с Мениосом Манолицакисом на аккордеоне и Марикой Котопоулис , которая ее представила, объезжает все театры, прерывая спектакль, с целью собрать деньги для клуба «Солдатская рубашка». Афинская радиостанция позвонила ей и попросила о сотрудничестве, предоставив ей час в день для пения вживую со своей группой. Итак, Вембо создал небольшой оркестр с Мошутисом на фортепиано, Мениосом Манолицакисом на аккордеоне и Аватагелло на скрипке, Трайфоросом . Исповедница и ее сестра Алики. С этим небольшим оркестром он каждый день ездил из госпиталя в госпиталь, чтобы развлекать вернувшихся с фронта раненых. Немцы вошли в пустынные Афины 27 апреля 1941 года, когда Вембо пел в прямом эфире радиостанции Заппеоса. В какой-то момент ее песня оборвалась и послышался голос диктора Костаса Ставропулоса, громоподобно передавшего последнее сообщение. Вембо

становится мишенью италов - немцев . Это было разумно и ожидаемо. Это голос настоящего национального сопротивления

Однажды ночью, когда она возвращается домой, в синий жилой дом в Экзархии, ее бьют кулаком, сажают в Аверофскую тюрьму, отбирают лицензию на занятие профессией (через некоторое время ее ей вернули). Они также войдут в звукозаписывающую компанию Columbia и уничтожат все матрицы своих песен. После поглощения компания закроется и вновь откроется.

Ее жизнь в опасности. При помощи греческих спецслужб (руководителем которых был майор И. Циганде), в сотрудничестве с Ангелосом Эвертом (командующим Афинской безопасности, отцом Мильтиадиса Эверта) и британским ближневосточным штабом ей удалось сбежать на М. Восток, где ядро свободной Греции уже начало зарождаться. Вместе с ней убегает и ее брат Георгиос.

8 октября 1942 года София и ее брат, одетые в старую одежду, садятся в лодку в Кюми-Эвия и бегут на Ближний Восток. София одета как монахиня и имеет поддельное удостоверение личности на имя София Вамвецова . После авантюрного путешествия, которое длится почти месяц, они достигают берегов Турции и продолжают путь в Сирию (Алеппо, Дамаск), Палестину, Египет.

Эхо песен Вембо , полное Греции и патриотизма, переносится с греческих гор на Ближний Восток. Это веселит и поднимает настроение греческим солдатам и союзникам —. На джипе он пересекает расстояния и пустыни, бесчисленное количество раз объезжая Сирию, Палестину и Египет. Слова «усталость» нет в ее словаре.

Ее предложения за «Победу» на Ближнем Востоке оцениваются в 20 000 фунтов («Этникос Кирикс», Нью-Йорк, суббота, 3 мая 1947 г.), огромную сумму для того времени. Он предлагает преемственность семьям солдат, жертвам оккупации, инвалидам войны, детским домам (Спецопулио , Канискарейо), беженцам, Красному Кресту. Таким образом, до февраля 1946 года он находится в Египте.

Война окончена, и Вембо прощается с Египтом в атмосфере больших эмоций после обожания, оказанного ей публикой, но также счастлива вернуться на свою родину. Он прибывает в Пирей 16 февраля 1946 года на украшенном флагом эсминце «КРИТ». В следующий период до конца 1946 года Вембо со сцены театра «КЕНТРИКОН» пустит с большим успехом «Кане кураж моя Греция» на музыку Лео. Рапити и слова Мими Трайфорос . Ревю было наполнено национальным пульсом, с участием писателей Трайфоро-Вассилиадиса и музыки Лео. Рапитис и выразил жалобу страны на несправедливость, причиненную ей старейшинами раздела, послав всем грекам послание примирения.

В этот период ее брат Георгиос убеждает ее поехать в тур по Америке, несмотря на резкую реакцию Трайфороса . Там он имеет огромный успех. Греки и американцы бегут навстречу ей и слышат ее вблизи. Они «знали» ее по ее записям, теперь перед ними голос Греции, голос сопротивления.

Вернувшись из Америки, она организовывала гастроль, чтобы собрать деньги на собственный театр. Премьера в театре «ВЕМБО» состоялась 18 июня 1950 года. Было поставлено ревю «Вира тис Ангкирес», авторами выступили Мимис Трайфорос и Гиоргос Яннакопулос.

Он участвовал в произведении Какоянни «Стелла». Когда имена «падают», единственное имя, размер букв которого такой же, как у главной героини Мелины Меркури, — это София Вембо .

В ноябре 1973 года, в трагическую ночь Политеха, ее дом на улице Стурнара в ста метрах от событий стал приютом для десятков молодых раненых. Утром к ней в дверь постучала полиция и спросила, принимала ли она людей в своем доме. Он им отвечает: «Конечно, я принимал гостей. И если бы вы постучали в мою дверь, дрожа от страха и с разбитыми головами, я бы сделал то же самое!». Все ее гости позже в полной безопасности разошлись по домам.

В зону бессмертных она переехала 11 марта 1978 года, мирная, потому что выполнила свой долг перед Родиной, которой только отдавала.

«Чем старше я становился, тем больше я осознавал предназначение своей жизни. И я верил, что моя судьба – выйти замуж и создать свою семью. Если бы мне тогда сказали, что в 1947 году я буду одинок и что по профессии буду петь в театре, признаюсь, я бы очень рассердился и, возможно, заплакал. Дома меня верили и учили, что я должна быть хорошей хозяйкой, нежной женой и любящей матерью», — пишет она в своей автобиографии, вышедшей с четверга 15 мая по субботу 25 июля 1947 года, когда она была на тур по США.

Это то, во что он верил, это то, о чем он мечтал. Советы Господни разные. Он завоевал космическое бессмертие. И хорошее место в истории.

Это краткая жизнь Софии Бембо, чья девичья фамилия была Бебу, и она по закону сменила ее на Бембо, как ее называли поклонники.

Примечание: Источником текстов являются книги официального биографа Андреаса Мамаи «София Вембо — голос Греции», изданные KEDROS, и альбом «VEBO», изданный PATAKI. Некоторые ссылки в тексте взяты из альбома Катерины К. Петриду «София Вембо».

Завершаю этот небольшой «мемориал» словами песни «Дети, дети Греции».

По улицам бродят ведьмы и смотрят на меня,
их дети поклялись на станции, когда они расстались
побеждать

Но за тех, кто ушёл и слава окутывает их, порадуемся,
и пусть никто никогда не плачет, пусть вся ее боль сгорит, и
пожелаем:

Дети, дети Греции, яростно сражающиеся в горах,
дети сладкой Панагии, мы все молимся, чтобы ты пришла
снова.

Я говорю тем, кто любит и для кого-то засиживается допоздна
и стонет,

эта горечь и трепет не подходят честной греческой девушке.

Гречанки Залонгоса, города, долины и Плакиотисса ,

как бы горько нам ни было больно, мы с гордостью
практикуем, как Сулиотиссы .

Дети, дети Греции, яростно сражающиеся в горах,

дети, милая Панагия, мы все молимся, чтобы вы пришли
снова.

С ветвями победы мы ждем вас, ребята.

Миргиотис Панайотис

Математический